

Arnhem, 28 september 2025

Lieve Nicolas,

Er wordt gezegd dat ons leven van weinig waarde is,
het vervliegt zo snel als de rozen verwelken,
de verstrijkende tijd, zo zegt men mij,
is een ploert die zich in ons lijden hult

en toch schijnt het dat jij
nog altijd houdt van mij.

Dat zegt men mij.

Dit zong je vrouw, Carla Bruni, op haar debuut,
vijf jaar voor jullie elkaar ontmoetten.

In het Frans, natuurlijk. Een lenige taal,
gemaakt voor liefde en samenzwering,
het is niet voor niets dat het leenwoord *affaire*
zowel een relatie kan zijn als een schandaal.

Ik vraag me af of ze je haar bekendste hit ook toezingt
wanneer ze je opzoekt in de gevangenis.

Het zal wel niet.

Veroordeelde ex-presidenten gaan niet naar de cel,
die krijgen huisarrest. Of een enkelband.

Toen haar debuut uitkwam, zat ik op de toneelacademie,
een leven en vele liefdes geleden.

Een andere tijd, een andere wereld.

Premier Balkenende hield in zijn kabinet
een hartstochtelijk pleidooi voor normen en waarden,
terwijl we nu met een strompelkabinet vol wegkijkers zitten
dat het enkel schoorvoetend aandurft rechts-extremisme te benoemen.

En dan nog met een mond vol mitsen en maren.

Waar ze er normaal als de kippen bij is om iedere scheet
van een zanger op een schoolfeest politiek te misbruiken
draait de vrouw die nog altijd droomt van het premierschap
als een windvaantje om de bruine brij heen.

Niet dat Balkenende I nou het toppunt van stabiliteit was.

Toen ik afstudeerde, dat leven geleden.
barstte ik van vertrouwen in de maakbaarheid van de toekomst -
maar ik had dan ook een studie in de verbeelding gevolgd

en ik wist nog niet
dat de verstrijkende tijd een ploert was
die zich in ons lijden hult.